

klæret at kunne tiltræde Lovforslaget, naar Bestemmelsen om Brændsel og Tørv udgaar, — forudsat da, at den Fortolkning, som den høitærede Minister gjorde os bekendt med, ikke maatte have udbivlsom Rets hjemmel, thi saa vil dette jo ikke være tilstrækkeligt.

Madvig: Den ærede sidste Taler berørte et Punkt, som jeg troer det er vigtigt at hæfte Diet paa, paa en anden Maade end den, hvorpaa jeg ønskede det berørt, hvorfor jeg skal tillade mig noget nærmere at omtale det. Den høitærede Minister udtalte sig, som om der her ved Sportlerne væsentlig var Tale om Embedsmændene, at det var Embedsmændene, man gik for nær. Lad os i Diebliffet ganske og aldeles lade Embedsmændene ude, thi Sportlerne tilhøre jo ikke dem; de ere Statens og benyttes af Staten til dermed at lønne Embedsmændene istedetfor med anden Løn, og der er desuden for Fremtiden truffet anden Bestemmelse om disse Sportler. Der ser tal om de Sportler, som Justitsembedsmændene i det nordlige Sjælland, hvor der holdes mange Skovauktioner, ville tabe, men det er kun for en Tid, at disse Embedsmænd ville tabe, nemlig saalænge de leve, idet der er truffet den almindelige Foranstaltning, at disse Sportler indflyde i Statskassen, naar Embedsmændene afgaae. Det er altsaa Statskassens Sportler, som oppebæres af nogle Embedsmænd, men efterhaanden som disse afgaae eller forflyttes, indflyde de i Statskassen som dennes Eiendom. Sagen maa altsaa betragtes fra den Side, at det er Statens Indtægter, vi bortgive, hvis Loven vedtages, om det end for en kort Tid, maastee 7 til 8 Aar, træffer Embedsmændene. Dette maa nødvendigvis holdes skarpt for Die, thi da vil enhver Indflydelse af en Stemning, der er gunstig eller ugunstig med Embedsmændene, falde bort. Man maa betragte disse Sportler som en Statsindtægt, der vil indkomme i Statskassen, naar Embedsmændene afgaae. Det er Hovedsagen. — Det var for at gjøre denne Bemærkning med Hensyn til den hele Betragtningensmaade af Sagen, at jeg reiste mig, og jeg skal kun tilføie, at jeg for min Deel ikke har den mindste Tvivl om, at der oprindeligt ved Handelsvarer, om der end skulde være enkelte

Cancelliresolutioner i modsat Retning, ikke kan være tænkt paa saadanne Gjenstande som Skovproducter og Tørv. Et stærkt Indbium for, at dette ikke har været Meningen, ligger allerede deri, at ikke blot Embedsmændene ere vedblevne at gaae frem efter en anden Regel, men at ogsaa de øverste Autoriteter, som jo dog gjennem Sporteljournaler og deslige maae være komne til Kundskab om, hvorledes man beregner Sportlerne, ogsaa have fundet det i sin Orden, ligesom endelige ogsaa Alle de, der have betalt Sportlerne, have fundet det i sin Orden. Man har altsaa fra alle Sider været enig om, at der ved Skovauktioner ikke var Tale om Handelsvarer. Den rigtige Betragtning, troer jeg, er den, som allerede er fremsført af det ærede Aede Medlem for 1ste Kred (Rehmann), nemlig, at ikke ethvert Product, naar det sælges for at gaae over i Handelen, er Handelsvarer, men at det først bliver til Handelsvarer, efterat det ved at sælges af den første Producent er gaaet over i Handelsmandens Hænder. Den høitærede Finantsminister nævnte et Tilfælde, hvor noget indkommet Landgildebæmør var solgt ved Auction og betragtet som Handelsvarer, men dette Product var ogsaa i dette Tilfælde en heel Deel nærmere ved at være Handelsvarer; thi det var ikke Producenten, men Staten, som havde modtaget det fra Producenten, der solgte det. Jeg troer, at en grundig Underjøgelse af, hvorledes alle de tidligere Lovbestemmelser ere fremkomne, hvorledes de ere motiverede, og af den Maade, hvorpaa de ere brugte og anvendte, vil føre til det Resultat, at de ikke angaae, hvad man nu vil indbefatte under dem. — Det gjælder altsaa om at faae en Grændse sat, og jeg troer da, at man vil kunne faae en saadan ved at holde sig til, at som Handelsvarer maae de Varer betragtes, der af dem, der nu holde Auction over dem, ere kjøbt til Omsetning, saa at de, om de end i Kjøbmandsforstand ere i første Haand, dog ikke ere det, naar man ved første Haand forstaaer Producenten. — Endelig skal jeg henlede Opmærksomheden paa en Betragtning, som de mere handelskyndige Medlemmer maae forfølge videre. Naar man overveier, hvad der egentlig har været Spørgsmaal om, hvorfor denne Forandring har været ønsket, vil man see, at det